

RESSÒ DE LA PARAULA

El sacerdot en clarobscur

Un bon observador de la vida dels sacerdots segurament dirà que aquesta, com la de tots nosaltres, la de tots els membres de l'Església, és un conjunt de llums i d'ombres. Personalment crec que més llums que ombres, però això depèn de factors subjectius, de maneres de mirar, de criteris, d'experiències... En tot cas, aquesta manera de valorar la vida dels sacerdots identifica òbviament les llums com allò positiu i les ombres com allò negatiu.

Però hi ha una altra manera de fer servir la imatge de la llum i l'ombra, que sembla més encertada i més rica. La podem treure de la tècnica pictòrica del clarobscur. Sempre ens ha sorprès aquesta tècnica. Contemplant un quadre de Tiziano o Caravaggio o Rembrandt, podem quedar encisats, en veure com aquests artistes han sabut disposar la llum i l'ombra, per a representar una imatge tota ella plena de vida. D'allò més significatiu és que els espais foscos no són quelcom negatiu, sinó que formen part de la imatge, combinant-se adequadament amb la llum. Aquesta és la que llueix, mentre que aquells fan la funció humil de servir a aquesta lluentor. Però són necessaris: sense ells la llum no tindria cap relleu.

Això té un important significat per a la vida espiritual. Els contrastes que anem veient en la figura del sacerdot, es poden valorar a partir d'aquesta observació. El manuscrit medieval segueix així:

El sacerdot ha de ser una font de santificació,
un pecador que Déu ha perdonat,
amo dels seus desitjos,
un servent per als tímids i febles,
que no es rebaixa davant els poderosos
però que s'inclina davant els pobres.

Allò més brillant del sacerdot potser sigui esdevenir una font de santificació, per la seva paraula, el seu servei sacramental o el seu treball pastoral al front d'una comunitat. També, la seva fortalesa i la seva personalitat madura o la seva llibertat front als poderosos. Però forma part de la seva figura també la seva condició de pecador com altre qualsevol, i la seva ajuda als febles i el seu servei humil als pobres, els seus «senyors». Aquestes són les ombres que combinen bé amb les clarors d'aquelles llums: són els «espais» necessaris, sense els quals apareixeria una figura del sacerdot deforme i falsa. Perquè el sacerdot de Jesucrist no és només una font de santificació, ni un líder, ni un profeta lliure.

—L'oblit d'allò més brillant del sacerdot buida el ministeri d'entitat, fins al punt de semblar que la seva tasca no té sentit i que qualsevol podria fer-la.

—L'oblit d'allò més amagat a l'ombra de la vida del sacerdot afavoreix la prepotència i l'orgull, incompatibles amb el ministeri.

—Tots dos oblits falsegen l'autèntic apòstol de Jesucrist. Doncs Jesucrist, sense deixar d'ésser la llum del món es va fer negra nit, per ser Apòstol del Pare.

Quan el sacerdot se'n surt de la via marcada pel seu Mestre, el clarobscur de l'Encarnació, aleshores no només falseja el sacerdot, sinó que a més el fa estèril.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La missió profètica de Fàtima no està acabada

► «S'equivocaria qui pensés que la missió profètica de Fàtima està acabada», va dir Benet XVI en l'homília de la missa que celebrà el 13 de maig a l'explana-da del santuari davant de mig milió de fidels. «La nostra Mare beneïda ha vingut des del cel oferint la possibilitat de sembrar en el cor de tots els qui s'acullen a ella l'amor de Déu que hi ha en el seu cor. Que aquests set anys que ens separen del centenari de les Aparicions impulsin l'anunciat triomf del Cor Immaculat de Maria per a glòria de la Santíssima Trinitat». I en acomiadar-se de Portugal va dir: «A Fàtima he resat pel món sencer, demanant que el futur ens proporcioni una major fraternitat i solidaritat, un major respecte recíproc i una renovada confiança i familiaritat amb Déu, el nostre Pare que està en els cels».

GLOSSA

Ens va fer bons i lliures

Un home que ha dedicat tota la seva vida a l'educació d'adolescents i joves arriba als setanta anys. Els antics alumnes tenen molt bon record dels seus ensenyaments i de la seva persona. Un d'ells crea un grup a la xarxa social Facebook amb el títol «Amics del professor...». Començaren a arribar els escrits. La tònica és aquesta: «M'ensenyà a confiar en les meves capacitats». «No només ensenyava perfectament l'assignatura, sinó que em va fer créixer com a persona». «És la persona que, tret dels meus pares, m'ha ajudat més a la vida». «Ningú sap com seríem avui si no s'hagués creuat en les nostres vides un home bo i lliure que ens va ensenyar a tants a ser bons i lliures».

Darrera d'aquestes consideracions hi ha el testimoni d'una vida que amb les seves paraules presentava uns valors que ajudaven a configurar una manera de viure, i amb el fer de cada dia els donava credibilitat i un rostre concret: «Gràcies per les seves ganes de ser i d'ensenyar-nos a ser, també a nosaltres». «Que fàcil és oblidar, en determinats moments, el que un ha après dels pares, sense el far i nord que vostè va ser per a molts de nosaltres».

Un testimoni que es feia proper, des del coneixement dels nois i les noies, des de la resposta generosa a cadascú, i al grup: «Recordo que el seu fill em donava catequesi. Jo no anava, encara, a la seva classe i ja copsava quel-

com especial en el pare del meu catequista quan, a vegades, venia a la sala on ens reuníem. No oblidaré mai la seva proximitat, quan ja era alumne de batxillerat, en el que fou, possiblement, un dels moments més difícils de la meua vida». «I abans de començar els exàmens sempre escrivia a la pissarra: Ànim i sort!»

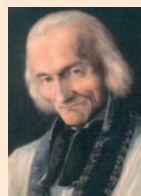
Més en el fons, la manera de ser i de fer d'aquest professor arrela en una fe profunda, viscuda amb normalitat en la respiració, en la mirada... «Li havíem escoltat dir: Des de l'alba de la humanitat, l'home té intuïció de Déu». «Sense dubte el cristianisme, l'humanisme cristià, que ens va presentar i transmetre arrelà en el meu cor com una llum que em guia en el camí de la vida i sempre és present. Una llum que ara ensenyo als meus fills».

L'agraïment és la tònica dominant: «La seva saviesa ens impregnà de tal manera que els seus ensenyaments no s'obliden mai, independentment del camí que un segueixi a la vida». «La millor manera d'expressar el meu agraïment és assegurar-li que el món és avui una mica millor, gràcies al fet que ens va fer millors a nosaltres». «L'ensenyament del savi és font de vida que aparta dels llaços de la mort. El bon sentit es fa apreciar» (Pr 13,14-15a).

Savi, professor, i encara més: un mestre, un mestre bo.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Al costat d'aquest sagrament tan admirable (l'eucaristia), som com una persona que es mor de set al costat d'un riu, només caldria que inclinés el cap; com una persona que segueix essent pobre al costat d'un tresor, només caldria que parés la mà.

► Al lado de este hermoso sacramento (la eucaristía), somos como una persona que se muere de sed al lado de un río, sólo tendría que inclinar la cabeza; como una persona que sigue pobre al lado de un tesoro, sólo tendría que tender la mano.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs».

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

(Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix».

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teua, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?». Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau».

▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David: «Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saúl, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.» David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación. / Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los galatas

(Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley.

Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios. Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí.

Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» Él respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?». Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.» Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

Jesús i la dona pecadora, pintura de Jacopo Robusti («il Tintoretto»), Venècia 1518-1594), Monestir de l'Escorial, Madrid

COMENTARI

La dona del perfum

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,2-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimercres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 ■ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres**: 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 ■ **diumenge** vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Za 12,10-11;13,1 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24.

L'Evangeli d'aquest diumenge ens presenta una pàgina entranyable. La protagonista és una de tantes dones anònimes que trobem en l'Evangeli de Lluc. No té nom, ni cultura, ni prestigi, ni influència, ni autoritat, ni molt probablement disposa tampoc de gaires mitjans econòmics. La dona del perfum —coneguda més aviat com la pecadora pública—, tan sols posseeix humanitat i tendresa, temeritat i audàcia. Sola i desconsolada, decideix arriscar-ho tot per Jesús.

Quina és la resposta de Jesús? Jesús no dubta a passar per damunt de les normes vigents en la seva societat per tal que aquella dona recuperi la dignitat que

Simó —el representant dels fariseus— li havia negat sense motiu. Jesús accepta el seu amor i reconeixement, acull les seves carícies, olora el seu perfum, la mira als ulls, parla amb ella, li agraeix el seu gest i li dóna la pau del cor. Jesús perdona a l'instant tots els seus pecats. No els els recorda, no els compta, no els classifica. El remei de Jesús genera en el cor de la dona els sentiments més delicats de l'ésser humà: amor i agraïment.

La dona entra a casa del fariseu sense dignitat i sense cap recolzament, i en surt havent recuperat la dignitat, el perdó, la llibertat. L'actitud de Jesús és profundament humana i alliberadora: d'una banda, trenca tabús, travessa fronteres,

desmunta prejudicis, relativitza lleis, desemmascara injustícies; d'altra banda, genera vida, relació, diàleg, intimitat i promou la relació interpersonal autèntica. Trobar-se amb Jesús és sempre un punt de partença, una porta que s'obre al futur, una ventada d'esperança.

Com són les nostres trobades amb els germans i germanes? Quina és la nostra actitud habitual? Generem vida o l'apaguem? Enderroquem barreres o les construïm? Fomentem el diàleg constructiu o preferim la distància i l'individualisme? Perdonem amb generositat o acusem sense pietat? Som capaços de gestos gratuïts?

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe (esperançada) actua per l'amor

Cal expressar l'admiració pel fet que aparegui unida la tríada fe-esperança-amor des de la primera meitat del segle i en l'Epístola Primera als Tessalonicencs, de l'any 51 (1Te 1,3). Fe, esperança i amor és l'equipatge espiritual del qual disposa la persona humana per obrir-se i donar-se a Déu i al món dels altres.

L'amor de Déu comunicat a l'home —és a dir l'Esperit Sant que ens ha estat donat— imprimeix en l'home un nou dispositiu, una nova obertura envers Déu i els altres: és la fe, esperançada, que actua per la caritat.

El coneixement i l'amor, en Déu —que és simplicitat summa— s'identifiquen. En nosaltres, els humans, podem distingir-los conceptualment. I està bé de fer-ho així, però han d'anar units: l'amor s'ha d'implicar en el coneixement i viceversa; l'amor ha de fer-se immanent al coneixement i viceversa.

La deriva d'Occident ha estat haver separat —i no tan sols haver distingit— raó i amor. I els estem separant

encara. De tal manera que hem elaborat, gairebé *construït*, una raó analítica, tècnica, calculadora i programadora, separada, però, de l'afectivitat i de la direcció que l'amor ha d'imprimir al conjunt de l'ésser i de l'actuar dels humans. Aquesta raó que ha portat al creixement científic i tecnològic no pot tenir com a peatge la supressió de la raó simbòlica, ni de l'afectivitat, ni de l'acció de compartir personalment i socialment.

No estic postulant un coneixement subjectivista, sinó regit per la finalitat suprema: que totes les coses estiguin impregnades de la Bondat de Déu, participant tant com sigui possible de la Bondat divina i s'hi encaminin.

El cristianisme ha establert la necessària unitat de la fe-esperança i amor, i del coneixement, amor i acció: «Fills meus, no estimeu pas amb frases i paraules sinó amb fets i veritat» (1Jn 3,18), perquè els fets són la prova que l'amor és vertader.

Josep M. Rovira Belloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

ENTREVISTA

JAVIER YÁÑEZ

Les mates i la fe

«**C**rec en Déu perquè un món sense Déu seria un món sense Ser, sense Veritat, sense Bé i sense Bellesa; en canvi, en contemplar la realitat veiem espurnes de tot això, encara que de forma parcial i limitada i, per tant, Déu ha d'existir». Són paraules del doctor en matemàtiques Javier Yáñez, a qui el proppassat 8 de maig, el Prelat de l'Opus Dei, Mons. Echevarría, va ordenar sacerdot a Roma, un cop obtinguda la llicenciatura en Teologia —actualment està fent el doctorat.

En quin moment t'adones que la teva missió és servir Déu a través del sacerdocí?

La Providència et va portant —a través de l'exemple dels pares, dels amics que em van il·lusionar a buscar la santedat en la vida corrent, de diferents circumstàncies de la vida— fins que un dia et plantejés la crida: No podria fer de la meua vida alguna cosa útil en servei de Déu i de les ànimes? I així, amb la gràcia de Déu, em vaig adonar que Crist em deia «segueix-me» amb aquesta nova manera de servir: el sacerdocí.

Com t'ajudarà el fet de ser doctor en matemàtiques en la teva tasca pastoral?

Diuen que les matemàtiques ajuden a estructurar el pensament, la manera de raonar i així faciliten comprendre millor els problemes i buscar possibles solucions. En aquest sentit, potser m'ajudaran a fer-me càrrec més fàcilment de les dificultats de les persones a les quals serviré en la meua tasca pastoral i a intentar ajudar-les secundant l'acció de l'Esperit Sant en les ànimes. En tot cas, les matemàtiques tenen el seu límit pel que fa a les coses de Déu, ja que en aquest àmbit no sempre dos més dos són quatre.

Quin missatge consideres més necessari de transmetre a una societat mancada de fe?

Un possible missatge que proposaria seria recordar que encara que vulguem deixar Déu de banda, Ell, com a bon Pare, sempre ens està esperant, sense cansar-se, perquè ens estima i ens ha enviat Crist i l'Esperit, amb la seva Església, per tenir llum i esperança.

Òscar Bardají i Martín

Convertir el dolor en alegría

Manuel Lozano Garrido

Ayer fue beatificado Manuel Lozano Garrido, *Lolo*, en Linares (Jaén). A los veinte años un reumatismo articular le dejó sentado en una silla de ruedas. Así permaneció durante 28 años. Él escribió: «Aparentemente el dolor cambió mi destino de un modo radical. Dejé las aulas, colgué mi título de profesor, fui reducido a la soledad y el silencio... No obstante vivo en el gozo». Fue periodista y escritor.

Su biógrafo Dr. Rafael Higuera, los amigos de *Lolo*, su hermana Lucy, sus familiares, los sacerdotes amigos, los médicos, los conocidos, han atestado en el proceso que: «*Lolo* supo convertir el dolor en alegría».

El médico pediatra A. Pulpillo, durante una entrevista para Radio Barcelona que le hice sobre el milagro atribuido al siervo de Dios, Manuel Lozano, en el que intervino como médico cualificado en el proceso, me decía: «*Lolo* sufría constantemente; su dolor era como si tuviera clavados alfileres en todos los poros de la piel; tocarle, rozarle con la mano era un suplicio; también tenía dos cálculos renales enormes que debían causarle grandes dolores. No obstante era un hombre alegre y transmitía ánimo y alegría». *Lolo* escribía que «la almohada le hería como la piel de un erizo».

Su hermana Lucy me contaba que, «tocarle, rozarle, moverle era un tormento; todas las noches le colocaba pequeñas almohadas en el brazo, en el codo, en la muñeca, en las manos, en el hombro, en el costado, en todo el cuerpo. La operación duraba un largo rato aunque siempre entre bromas, sonrisas y risas antes de dejarlo totalmente acostado».

Vivió ciego durante sus diez últimos años y escribió nueve libros, miles de artículos para la prensa y fundó la obra Sinaí para ayuda de los enfermos.

J. M. Alimbau

SANTORAL

13. ✠ Diumenge XI de durant l'any. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dilluns. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC), santa Digna, vg. i mr.

15. Dimarts. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-Vallència 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dimecres. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s.

iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

17. Dijous. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Divendres. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. Dissabte. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

QUERIDOS ABUELOS

La sabiduría de los ancianos

Deseo insistir un poco en lo prestigioso que tendría que ser el hecho de ser viejo. Porque un servidor ya está bien convencido de que la sabiduría que albergan los ancianos es

imprescindible para el progreso de la civilización.

¿Contamos ahora con la sabiduría de los ancianos? Evidentemente, en la sociedad actual, se valora poco el relevante papel que juegan o que podrían jugar los ancianos en relación con la familia y la sociedad en general. Una voz autorizada al respecto es la de Alberto Marxuach, presidente de la Red Mundial Crescendo y ex-presidente de Vida Ascendente Internacional, que opina: «Es bastante usual hablar de la sabiduría de los mayores, pero con más o menos convicción. Ciertamente, en otros tiempos esta sabiduría correspondía a una realidad reconocida, que se manifestaba en el consejo de ancianos, en el senado, en los presbiterios, etc.».

Esta fuente de sabiduría, desaprovechada ahora, ya no se reconoce institucionalmente y tal vez se considera más un tópico que una realidad. ¡A tiempo estamos de enderezar estas prioridades sociales!

Ahora bien, esta sabiduría se ha de manifestar, ante todo, en adaptarse a la vejez y sintonizar con ella. León Tolstói afirmó: «La sorpresa más grande de la vida es la vejez». Dejemos de sorprendernos y dejémoslos llevar por las nuevas oportunidades que nos brinda la vejez, etapa que debemos ver como una apertura y no como una clausura. La vejez no es ni una debacle ni una edad dorada. Es una etapa tan rica y digna de ser vivida como las otras. Puede ser la oportunidad de conocer aspectos de nosotros mismos que desconocíamos; de ver, sentir y amar de otra manera. Así, en lugar de volvernos unos viejos amargados, podemos aspirar a proporcionar a nuestro entorno la alegría y el calor humano del que nuestro mundo está tan necesitado. Un refrán sobre abuelos dice: «El título más grande es haber sido declarado abuelo».

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

AGENDA

CRÒNICA

L'Aplec de l'Esperit, festa dels joves cristians de Catalunya i les Illes. Més de 5.000 van participar-hi a Terrassa el passat 22 de maig. Durant la tarda, la Delegació de Pastoral de Joventut de Sant Feliu va dinamitzar el programa a la parròquia de Can Palet amb una primera ronda de testimonis i un segon bloc de pregària, amb la possibilitat de rebre el sagrament de la reconciliació amb els preveres que hi havia, o de conversar sobre l'experiència comuna de la fe amb alguns testimonis presents: uns joves, una família, dues religioses.

Concert solidari de gospel. Es va celebrar el passat 15 de maig a les 20 h, a la parròquia de Santa Magdalena d'Esplugues de Llobregat, a benefici del Banc d'Aliments de Càritas Interparroquial de la població. Van actuar el cor Gospel Link Singers d'Esplugues de Llobregat i el Die Choriffen de la ciutat Alemanya d'Hamburg. Van assistir-hi unes 230 persones amb una recaptació econòmica de 700 €. Càritas Interparroquial agraeix la col·laboració desinteressada dels cors i la generositat del públic.

Conferència sobre la píndola post-coital. Aquest tema que avui interroga i preocupa a moltes persones per la confusió i la gravetat dels seus efectes, va ser tractat el passat 15 de maig, a la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, de Sant Boi de Llobregat, per part de Mn. Xavier Sobrevia, doctor en medicina. La iniciativa

ESGLÉSIA DIOCESANA

Noves etapes en el camí cap al diaconat. El passat divendres dia 21 de maig, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei, dintre de la qual va conferir el ministeri de lector i d'acòlit a tres aspirants al diaconat de la nostra diòcesi. Concretament, van ser instituïts lectors en Miquel Àngel Jiménez Colàs, de Molins de Rei; i en Pere Pujol Pons, d'Hostalets de Pierola; i va ser instituït acòlit en Joan-Lluís Salas Valle, del Prat de Llobregat. Tots tres són homes casats que han rebut aquests ministeris com un pas previ de cara a la seva ordenació com a diaques d'aquí a un temps.

és del grup de la Pastoral Família i Vida, de l'Arxiprestat de St. Boi, i hi van assistir unes 30 persones, que en el pisolabis final també van poder satisfer interrogants i inquietuds amb les corresponents explicacions mèdiques i cristianes.

Confirmacions d'adults a la Catedral de Sant Llorenç. El passat 23 de maig a les 19 h, 22 adults van rebre el sagrament de la confirmació, dels quals 18 eren de la parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú. Aquest nombrós grup, entre els 30 i 70 anys, ha estat fruit d'una proposta pastoral realitzada en aquesta parròquia, en el marc del seu 40è an-

versari. Amb el desig de revitalitzar la vida sacramental, es va fer una crida a tots els feligresos que, per motius diversos, no estiguessin confirmats, i amb ells es va fer una adequada catequesi de preparació. Per participar d'aquest important moment de la vida de la comunitat parroquial, un centenar de feligresos van acudir a la celebració a la catedral.

Eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació del P. Tous. El passat 27 de maig a les 18 h el bisbe Agustí va presidir la celebració, que tingué lloc al col·legi de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor, a Capellades, considerada la casa bressol de la congregació, perquè fou la primera fundació del beat d'Igualada.

AGENDA

Reunions de final de curs. El proper 15 de juny el bisbe Agustí valorarà

amb els delegats dels diversos àmbits diocesans l'aplicació de l'objectiu diocesà al llarg d'aquest curs que s'està acabant. El 17 de juny serà el moment per a fer-ho amb el Consell Presbiteral i el dia 19 amb el Consell Pastoral Diocesà.

V Trobada de professors universitaris, investigadors i professionals catòlics. Tindrà lloc a la Facultat de Teologia de Catalunya, del 16 al 18 de juny, organitzat per la Subcomissió Episcopal d'Universitats de la CEE, sota el títol «Canvi-crisi social i cultural a la llum de la Caritas in Veritate». El bisbe Agustí, com a president d'aquesta Subcomissió serà present a la sessió inaugural el dia 16 a les 11 h i també presidirà la missa conventual de les 11 h a Montserrat, on es desenvoluparà el programa de la trobada en aquest darrer dia.

Nous locals parroquials a Santa Eulàlia d'Esparreguera. El proper 19 de juny el bisbe Agustí visitarà la parròquia d'aquesta localitat, on s'han portat endavant unes obres en el que era l'antic hort de la rectoria, que han permès de construir quatre sales per a activitats pastorals i serveis socials. A les 18 h hi haurà la benedicció dels nous locals, els parlaments de les autoritats civils assistents (de la Generalitat, Ajuntament i Patronat Parroquial), i es clourà l'acte amb un refrigeri en els nous espais de la parròquia.

ESPIRITUALITAT

Vuit dies d'exercicis a la Cova de Manresa. 21-30 de juliol. Moment de renovació espiritual, d'aturada enmig del brogit diari. S'ofereix acompanyament personal. Les persones que no tinguin possibilitat de retirar-se els 8 dies poden —parlant amb Secretaria— fer menys dies. Conduïts per David Guinduláin, sj. Informació i inscripcions: 938 720 422, recepcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

ECO DE LA PALABRA

El sacerdote en claroscuro

Un buen observador de la vida de los sacerdotes seguramente dirá que esta, como la de todos nosotros, la de todos los miembros de la Iglesia, es un conjunto de luces y de sombras. Personalmente creo que más luces que sombras, pero eso depende de factores subjetivos, de maneras de mirar, de criterios, de experiencias... En todo caso, esta manera de valorar la vida de los sacerdotes identifica obviamente las luces como lo positivo y las sombras como lo negativo.

Pero hay otra manera de utilizar la imagen de la luz y la sombra, que parece más acertada y más rica. La podemos sacar de la técnica pictórica del claroscuro. Siempre nos ha sorprendido esta técnica. Contemplando un cuadro de Tiziano o Caravaggio o Rembrandt, podemos quedar absortos, viendo cómo estos artistas han sabido disponer la luz y la sombra, para representar una imagen toda ella llena de vida. Lo más significativo es que los espacios oscuros no son algo negativo, sino que forman parte de la imagen, combinándose adecuadamente con la luz. Esta es la que luce, mientras que aquellos hacen la función humilde de ser-

vir a este brillo. Pero son necesarios: sin ellos la luz no tendría ningún relieve.

Eso tiene un importante significado para la vida espiritual. Los contrastes que vamos viendo en la figura del sacerdote, se pueden valorar a partir de esta observación. El manuscrito medieval sigue así:

El sacerdote debe ser una fuente de santificación,
un pecador que Dios ha perdonado,
amo de sus deseos,
un siervo para los tímidos y débiles,
que no se rebaja ante los poderosos
pero que se inclina ante los pobres.

Lo más brillante del sacerdote tal vez sea convertirse en una fuente de santificación, por su palabra, su servicio sacramental o su trabajo pastoral al frente de una comunidad. También, su fortaleza y su personalidad madura o su libertad frente a los poderosos. Pero forma parte de su figura también su condición de pecador como otro cualquiera, y su ayuda a los débiles y su servicio humilde a los pobres, sus «señores». Éstas son las sombras que combinan bien con las claridades

de aquellas luces: son los «espacios» necesarios, sin los cuales aparecería una figura del sacerdote deforme y falsa. Porque el sacerdote de Jesucristo no es sólo una fuente de santificación, ni un líder, ni un profeta libre.

- El olvido de lo más brillante del sacerdote vacía el ministerio de entidad, hasta el punto de parecer que su tarea no tiene sentido y que cualquiera podría hacerla.
- El olvido de lo más escondido en la sombra de la vida del sacerdote favorece la prepotencia y el orgullo, incompatibles con el ministerio.
- Los dos olvidos falsean el auténtico apóstol de Jesucristo. Pues Jesucristo, sin dejar de ser la luz del mundo se hizo negra noche, para ser Apóstol del Padre.

Cuando el sacerdote se sale de la vía marcada por su Maestro, el claroscuro de la Encarnación, entonces no sólo falsea el sacerdocio, sino que además lo hace estéril.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat